

Jocs Florals Escolars 2016

Ciutat Vella

Jocs Florals

Districte de
Ciutat Vella

Ajuntament de
Barcelona

Jocs Florals Escolars Ciutat Vella 2016

Em fa molta il·lusió presentar-vos els treballs que els alumnes de primària i secundària de Ciutat Vella han presentat als Jocs Florals del districte d'enguany.

Aquests poemes i narracions ens mostren la sensibilitat de les noies i els nois de les escoles dels nostres barris que amb els seus escrits han estat capaços de mostrar-nos les seves vivències, somnis i il·lusions. Els Jocs Florals s'han omplert d'imaginació, humanitat i sobretot de ganes de viure en un món més just i més lliure. Un món on aquests desitjos en siguin els fonaments. Les històries de solidaritat, d'amor, d'amistat i de llibertat que trobareu aquí, ens fan tenir la certesa que entre tots i totes ho aconseguirem.

Aquestes idees i sentiments, tan ben expressats, mostren a més un domini excel·lent de la nostra llengua. I això no és un fet casual. És així perquè aquests nois i noies són alumnes d'un model d'escola que ja fa molts anys va néixer amb la voluntat compartida d'integrar, vertebrar i cohesionar.

Volem agrair a totes les persones de la comunitat educativa de Ciutat Vella l'esforç quotidià per fer la seva tasca i, sobretot, per la il·lusió i la dedicació que any rere any esmercen en l'organització dels Jocs Florals Escolars de Ciutat Vella.

Membres del Jurat

Montserrat Serra

Docent de l'Escola Collaso i Gil

Gemma Julian Garcés

Docent de l'Escola Pia Sant Antoni (primària)

Montserrat Villa

Docent de l'ETP Xavier (secundària)

Xavier Bundó

Docent de l'Institut Salvat Papasseit

M. Mercè Berengueras

Inspectora d'Ensenyament del Districte de Ciutat Vella

Gemma Porret

*Tècnica Direcció de Serveis a les Persones i al Territori
Districte de Ciutat Vella*

Gemma Miracle

Representant de la Biblioteca Sant Pau i Santa Creu

Roser Martínez

Equip de Llengua del CESIRE

Sandra Soriano

*Equip d'Assessorament Psicopedagògic (EAP)
del Servei Educatiu de Ciutat Vella*

Mariona Grau

Equip LIC del Servei Educatiu de Ciutat Vella

Caterina Ferrer

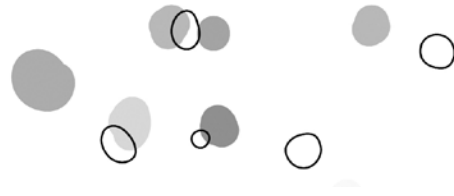
Equip del CRP del Servei Educatiu de Ciutat Vella

Cristina Jordan

Estudiant Grau de Pedagogia (UB) en pràctiques al CRP

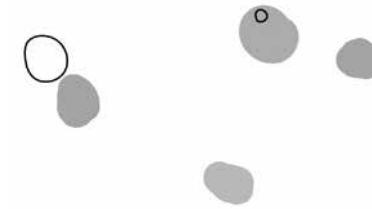
Gala Pin Ferrando

Regidora del Districte de Ciutat Vella

Índex Premis de Prosa

<i>Aquella persona especial</i> / Premi de Prosa Categoria A.....	6
Lina Lahihi (Escola Milà i Fontanals)	
<i>Viatjar és el millor</i> / Premi de Prosa Categoria B.....	7
Magí Riba (Escola Sant Felip Neri)	
<i>El somni de la Viena</i> / Premi de Prosa Categoria C.....	8-9
Ilhame Zaaf (Escola Rubén Darío)	
<i>Botteled kisses</i> / Premi de Prosa Categoria D.....	10-11
Judit Gata (Escola Pia Sant Antoni)	
<i>La rosa blanca</i> / Premi de Prosa Categoria E.....	12-13
M. Lluna Trabal (Escola Sant Felip Neri)	
<i>Desconsol</i> / Premi de Prosa Categoria F.....	14-15
Alina Azeem (Institut Milà i Fontanals)	
<i>El viatge del Follet Oriol</i> / Accèssit de Prosa Categoria A.....	16-17
Col·lectiu (Escola Pere Vila)	
<i>Estimada néta</i> / Accèssit de Prosa Categoria C.....	18-19
Irene Rosés (Escola Sant Felip Neri)	
<i>El blau que ens separa</i> / Accèssit de Prosa Categoria F.....	20-21
Irene Roca (La Salle Comtal)	

Índex Premis de Poesia

<i>El pas del temps</i> / Premi de Poesia Categoria A.....	22
Noa Santiago (Escola Vedruna-Àngels)	
<i>Quan somio amb l'espai</i> / Premi de Poesia Categoria B.....	23
Martí Ruiz (Escola Àngel Baixeras)	
<i>Portes</i> / Premi de Poesia Categoria C.....	24
Joana Cruzate (Escola Àngel Baixeras)	
<i>L'illa dels Maians</i> / Premi de Poesia Categoria D.....	25
Juan López (Escola St Joan Baptiste)	
<i>Esclava de la imatge</i> / Premi de Poesia Categoria E.....	26
Clara Conangla (Escola Pia Sant Antoni)	
<i>Miratge</i> / Premi de Poesia Categoria F.....	27
Biplop Dey (Institut Milà i Fontanals)	
<i>Poema d'emocions</i> / Accèssit de Poesia Categoria A.....	27
Byron Dobarro (Escola Rubén Darío)	
<i>Tirant endavant</i> / Accèssit de Poesia Categoria C.....	28
Sara Codina (Escola Pia Sant Antoni)	
<i>Fotografies</i> / Accèssit de Poesia Categoria D.....	29
Júlia Salazar (Escola Sant Felip Neri)	
<i>El nostre demà</i> / Accèssit de Poesia Categoria F.....	30
Anna Estrems (ETP xavier)	

Aquella persona especial

Totes les persones admiren algú: pot ser un famós, un familiar, un amic, etc.

Doncs jo, admiro una persona important per a mi.

És bonica, carinyosa, treballadora i, quan hi ha un problema, ella fa aquell somriure que ens alegra a tots.

Ella és la meva cuinera i pastissera preferida, no la canviaria per cap altra! Quan em trobo malament, ella és la meva metgessa.

Quan estic sola, ella em fa companyia.

Quan sigui gran, vull ser com ella.

Ella és la meva mare. T'estimo!

Viatjar és el millor

Hola em dic Figa i la meva germana es diu Piga, som granotes de la raça arborícola de White. Vivim a Austràlia, us explicarem la nostra aventura. Un dia estàvem jugant a saltar amb els ulls tancats. No ens havíem adonat que hi havia un vaixell que venia a recollir els turistes i sense voler vam saltar al vaixell. Quan ens vam adonar ja estàvem a mig camí. Resulta que el vaixell anava a l'Amazònia.

Quan vam arribar conèixer dues tortugues molt simpàtiques. Una es deia Tuga i l'altre Uga. Els vam preguntar: sabeu on podem trobar més granotes? La Tuga va dir: -oi tant que sí, acompanyeu-nos. Les vam seguir. Vam resseguir el riu Amazona fins que ens vam trobar una serp. Es deia Zip era de color vermell i blanc. Li vam dir: ens pots deixar passar, si us plau?. No va dir la serp, mireu a mi m'agradaria tenir una mica del vostre blau i jo us podria donar una mica del meu vermell. Vam anar a parlar amb la Tuga i la Uga i vam decidir que compartirien el vermell entre tots.

Quan li vam dir ens va donar un tros de vermell i nosaltres li vam donar un tros de blau. Quan el vam tenir repartit, vam anar tirant fins arribar a davant d'un arbre. Llavors vam sentir una veu, però no veiem res fins que vam veure un lloro verd que ens va preguntar el mateix i li vam donar un tros de blau i el lloro un tros de verd i també ho vam compartir. La història es va repetir amb un jaguar, un tucan, un mico i un escarabat i finalment vam arribar a conèixer les granotes de l'Amazonià.

La Tuga i la Uga estaven molt contentes perquè eren de molts colors. Al final vam fer una gran festa i saltant, saltant vam tornar al vaixell. Quan vam tornar tothom ens deia: esteu molt guapes amb tants colors.

I es el que té viatjar encara que sigui amb la imaginació t'omple de colors.

I vet aquí una granota i vet aquí una tortuga, aquest conte ja es fuga.

El somni de la Viena

La Viena viu a un país on la dona ocupa un segon lloc. Allà les noies no poden anar a la escola, almenys les noies de les famílies com la seva, on el seu pare és un sabater humil. Es prioritza que hi vagin els nois abans que les noies.

A la Viena i la seva millor amiga Lila els agrada anar a les escoles on hi ha els nois estudiant, i des de la finestra intenten captar alguna cosa de les classes. Les dues nenes, cada dia agafen una llibreta i un llapis, es posen a copiar el que poden veure des de la finestra, procurant no ser vistes. Les dues saben que a casa seran castigades si descobreixen el que fan.

La Viena té un germà que es diu Tamar. En Tamar ni s'imagina què fa la Viena tots els matins i totes les tardes quan ell torna de l'escola. Ella es posa al costat d'en Tamar i mostra molta curiositat per les seves classes. En Tamar està molt orgullós de la seva germana petita. Ell està segur que si la seva germana pogués anar a l'escola seria una alumna brillant. A vegades se la imagina amb un uniforme escolar i agafant els llibres en direcció cap a l'única escola que hi ha a la ciutat. En Tamar sap que la Viena seria una bona estudiant.

Un dia la Lila va tenir una idea i li va preguntar a en Tamar:

- Per què no llegeixes un dels escrits que fa la Viena a la teva escola?

En Tamar va recordar que arribaven les dates on tots els alumnes de la seva escola presentaven contes i històries per un concurs nacional. Li va venir al cap una boníssima idea. En Tamar li va dir a la Lila que li demanés a la Viena que escrigués un conte on retratés la seva història.

-Sí, hi estic d'acord. Li direm a la Viena que expliqui la seva experiència, les seves il·lusions. La seva sensibilitat serà un crit per totes les nenes que volen estudiar. Tu només apunta't al concurs- Va exclamar la Lila emocionada.

Al dia següent la Lila va parlar amb la Viena i li va explicar que marxava a un altre país perquè el seu pare havia trobat treball i li va demanar que li escrigués una

història que parli dels drets de la dona, de la seva vida perquè ella a on anés la llegiria en nom d'ella. Llavors, la Viena la va abraçar i es va posar a plorar. A la Lila també li van caure unes quantes llàgrimes, no li agradava mentir a la seva amiga d'aquella manera però l'important era que la seva veu s'escoltés. L'oportunitat que els donava en Tamar era única.

Ja havien passat tres mesos, des de l'entrega del conte, i havia arribat el dia que es celebrava l'acte d'entrega de premis.

La Viena i la Lila junt amb les seves famílies van anar a acompanyar en Tamar perquè l'havien seleccionat. La Lila i en Tamar es miraven nerviosos però dubtaven si els que havien llegit la història li haurien donat el valor que tenia.

Van començar a donar els premis per les categories inferiors i quan van arribar a la del Tamar els cors dels dos nens bategaven a tota marxa.

De cop i volta van dir : -I el guanyador d'aquest any a la categoria junior és en Tamar amb la història : "La meva germana Viena" .

La Viena es va estranyar que el seu germà escrigués una història sobre ella i estava impacient per escoltar la lectura. En Tamar va pujar ràpid les escales cap a l'atri i allà va dir:

-Estic molt emocionat, però qui ha de pujar és la meva germana Viena.

Aquesta ha estat una gran oportunitat perquè ella pugui escriure i explicar la seva història i la de les noies de molts pobles. Si us plau, podria pujar ella a llegir ?

El jurat va deliberar una estona. Mai s'havien trobat un cas així. Tots van considerar que si l'autora i premiada era la Viena ella havia de llegir el seu conte.

La Viena va llegir, alt i clar i tothom va aplaudir de peu.

La Viena havia retratat una realitat de les noies de la seva edat i la seva història la van publicar diaris de tot el món.

Aquell any les autoritats van gestionar un pla per ajudar les noies de famílies amb pocs recursos i la creació d'escoles perquè puguin tenir els mateixos drets que d'altres noies i noies d'arreu del món.

Botteled kisses

Estava tota sola, abandonada, sobre la sorra de les costes noruegues. Aquell matí ventós, l'Olaf passejava amb el Flak, el seu gos, quan, de sobte, la va veure damunt d'unes roques. Al principi va pensar que es tractava d'una més, com tantes altres que arrossegaven sovint les ones del mar, i no hi va prestar gaire atenció. Però de cop i volta, el Flak es va dirigir cap a les roques i va començar a bordar. L'Olaf no entenia perquè el seu company de passeig bordava, i per això va decidir apropar-s'hi; de seguida va veure que aquella era diferent a la resta, i que contenia alguna cosa en el seu interior.

No ho va dubtar. L'Olaf la va agafar, mentre el Flak no parava de remenar la cua. Era cert: aquella ampolla era diferent. Amb molta cura va treure les algues que tenia al voltant, després va treure el tap de suro, tot brut de sorra i, finalment, va extreure un paper tot enrotllat que hi havia a l'interior, com si fos un pergami.

L'Olaf va desenrotllar el paper, i va llegir amb atenció el misteriós missatge, que deia: *"Sóc en Ander, un noi d'un petit poblet d'Islàndia. De vegades em sento sol, perquè en el meu poble no hi viu gaire gent, i per això m'alegra molt rebre visites. En el meu país tenim el costum de fer tres petons a les persones estimades.*

Per això, vull començar aquesta cadena de petons i m'agradaria que arribés a tots els racons del món.

Fes tres petons a la persona que més estimis, i continua la cadena, si us plau.

PD: escriu el teu nom i d'on ets al darrere d'aquest missatge"

l'Olaf estava molt sorprès per la història que acabava de llegir. S'ho va estar pensant una estona, mentre continuava el passeig i, finalment, va decidir que valia la pena continuar amb aquella cadena tant fantàstica.

Així que va anar a buscar la Brita, la seva estimada parella i, quan la va trobar, li va plantar tres petons a la galta, ben decidit. Després, va agafar un llapis i va escriure el seu nom darrere del missatge, tal i com l'Ander demanava, i va donar l'ampolla a la Brita.

Al principi, la Brita va quedar una mica sorpresa, pensava que l'Olaf li estava prenent el pèl, perquè l'Olaf era molt bromista i no era la primera vegada que li venia amb una història extravagant.

De fet, una vegada l'Olaf la va trucar per telèfon i li va dir que estava al cafè del poble, esmorzant amb el Petrus, el cantant noruec de rock més famós de tota

Europa. Ella no s'ho creia, però es va deixar emportar per l'emoció de la notícia, i li va dir que sortia volant cap al cafè per veure aquella estrella del rock. Quan la Brita va arribar al cafè, estava l'Olaf tot sol, assegut a taula, amb un gran entrepà i un cafè ben calent. L'havia tornat a enganyar, però com que la va convidar a un bon esmorzar, no s'ho va prendre malament.

Després de recordar aquesta brometa, la Brita es va tornar a mirar l'ampolla, perquè no sabia si era una altra broma. Però va pensar que aquella història no se la podia haver inventat l'Olaf perquè encara que fos una broma, li encantava donar petons. Així que la Brita va decidir que valia la pena seguir amb la cadena. Per casualitat, aquells dies la Brita tenia a casa seva la Lola, una amiga seva de l'època de l'escola, que havia marxat a viure a Amsterdam amb els seus pares i el seu germà. Per això, com que se l'estimava molt, va decidir que li faria a ella els tres petons de seguida que la veiés aquell mateix matí.

Després de fer-li els petons, tal i com havia fet l'Olaf, la Brita va escriure el seu nom al darrere del missatge, i li va passar l'ampolla a la Lola.

Aquí va començar un llarg recorregut, perquè aquesta ampolla ha anat viatjant per molts racons del món, deixant una petjada en el cor de totes les persones que l'han rebut.

I us ho dic sincerament, perquè al darrere del missatge, quan he rebut l'ampolla aquest matí, he pogut llegir:

- Ander, Islàndia
- Olaf, Noruega - Brita, Noruega
- Lola, Amsterdam - Bernard, Alemanya
- Emil, Bulgària - Mahek, Índia

.....

I així fins a més de cent noms.

Només espero que un dia aquesta ampolla viatgera torni a Islàndia, a mans de l'Ander, perquè pugui estar satisfet d'ell mateix, i si en alguna ocasió es troba sol, pugui llegir els noms de totes les persones que van col·laborar en la seva cadena de petons.

Mua, Mua, Mua i aquí tens els tres petons. Ara depèn de tu continuar amb aquesta cadena !!

La rosa blanca

Nit d'estiu. Plou. Sento com una gota d'aigua va creant un perfecte recorregut que em baixa per la galta i s'acaba a la comissura dels llavis. No faig res per impedir que la gota m'arribi a la boca. Estic pràcticament xopa. Sento que la mare em crida des del menjador. Però no puc moure'm, no em vull moure. Està plovent i no tinc cap pressa. Sento l'olor de terra mullada, és una de les meves olors preferides, em recorda al pare.

La mare continua cridant-me, ara amb un to amenaçador. L'ignore i segueixo apreciat el paisatge que tinc davant, el jardí que tant havia jugat de petita seguia igual des que ell va marxar. L'única diferència és que ja no en tenia tant de color, ara li faltaven flors, vida i, sobretot, dedicació. La mare sempre deia que era una pèdua de temps cuidar tot allò i que amb tenir-ho digne i amb dues floretes ja quedava bé. S'enfadava quan el pare es passava tantes hores allà arrencant les males herbes, regant els geranis, les tulipes i els margarides.

Deia que hauria de fer més cas a coses importants com la seva empresa o tenir-ho tot totalment organitzat per l'endemà. Em torna a venir al cap com odio la mare i el seu costum de queixar-se per tot i per ser tan perfeccionista, però ara no ve al cas. Justament he sortit del menjador per no sentir-la més.

Em torno a centrar en el jardí, miro cap a la meva dreta i somric amb record que em ve al cap. La flor preferida del pare era la rosa blanca, havia plantat un roser i cada primavera estava ben orgullós quan els capolls començaven a obrir-se deixant al descobert un punt blanc que a poc a poc s'aniria convertint en una preciosa rosa blanca.

Cada any, en florir la primera rosa, em cridava i em recitava aquell poema de Martí que tant li agradava. I jo, de tantes vegades que li vaig sentir dir, us el podria recitar a la perfecció.

Després, tot orgullós, m'explicava que aquest poema tractava sobre el valor de l'amistat i la importància de cultivar, amb els altres, un amor sincer, pur.

Això es el que ens transmetia la rosa, puresa, sinceritat i molt d'amor. Sempre deia que el poema també reflexiona sobre la importància de no guardar rancúnies per a aquells que ens fan mal o ens traeixen, 'cardo ni ortiga cultivo', per als que pensen diferent o no combreguen amb les nostres idees.

Ara torno a mirar aquell roser, moll i envoltat de males herbes i penso que segur que el pare, quan parés una mica de ploure, sortiria i vigilaria si el seu roser havia patit algun desgavell amb la tempesta. Ara ja fa dos anys que no floreix com abans. L'any passat van néixer només un parell de roses, de tant en tant el rego però ja no és el mateix. Se m'encongeix el cor. Miro cap al cel amb una expressió tènue i una gota em cau a la punta del nas. Torno a la realitat, baixo dels meus pensaments i esborro els meus records. Me'n recordo que fa cosa de deu minuts he sortit del menjador donant un fort cop a la porta mentre la mare m'escribassava perquè tornés immediatament. L'aigua freda de la pluja m'ha ajudat a calmar-me. Em decideixo a tornar a entrar a casa però primer m'apropo al roser, a poc a poc. Alço una de les tiges i veig que hi ha un capoll, on d'aquí poc hi naixarà una preciosa rosa blanca. Somric. Me'l miro i recordo que no sóc l'única que pateix per la mort del pare, avui ja fa dos anys. Sé que la mare ho passa molt malament. Ella mai no en vol parlar. Torno a mirar al capoll i sé que el pare no hi és, però estic segura que sigui on sigui està fent el que més li agrada, cuidar un petit jardí amb el seu preciós roser de roses blanques.

Corro sota la pluja fins arribar a la porta de casa, segueixo corrent fins al menjador, la mare es posa de peu d'un bot i l'abraço. Tremolo. Ara una llàgrima, va creant un perfecte recorregut que em baixa per la galta i s'acaba a la comissura dels llavis. M'abraça més fort. La respiració se'm calma. No sé què dir, però el moment ja ho diu tot, sobren les paraules. Noto com la mare somriu, un somriure càlid i acollidor. Estic bé. Estic tranquil·la.

Desconsol

El cor és l'única víscera del cos que té dues funcions: una física, permetre que el cos funcioni i es mantingui viu, i una altra abstracta, que dóna vida a l'esperit i a les emocions. Ma mare m'ha avisat prèviament sobre els convidats d'avui. Aquesta nit es decidirà la meva parella. Provinc d'una família que decideix el futur dels seus fills. És a dir, avui es decidirà la persona que passarà tota la vida amb mi.

La mare és la mateixa, però la situació és nova. La seva presència davant meu crea un espès núvol que difumina la meva existència. Ella sempre té una mirada exultant i tabolaire, però avui em mira amb una mirada perduda, llastimosa i deplorable.

Avui no sóc capaç d'entendre els seus sentiments. L'única pregunta que em ve en veure-la és: "Estàs alegre o trista?" Aquesta pregunta no em deixa apartar la mirada d'ella ni tampoc estar tranquil·la.

La satisfacció de la meva mare en assegurar-li que acceptaré sense cap problema el noi que ells decideixin per a mi aquesta nit és més important per a mi que la meva pròpia felicitat.

Ella acostumava a agafar-me el dit petit de la mà dreta cada cop que veia que tenia por. Semblava que a través d'aquell contacte tan ingenu tots els fragments del meu cos agafaven un camí pausat.

Veig sang que regalima per les parets de la meva habitació. ja començo a observar com la foscor envaeix el meu cos. Els meus pensaments són esperits que a les nits em turmenten. En aquest mateix instant, quan el timbre de casa sona, i la meva mare surt de l'habitació, decideixo que la meva resposta a qualsevol decisió dels meus pares serà afirmativa. No faré difícil la seva feina ni tampoc els hi complicaré la situació.

Després d'uns pocs minuts de silenci i inquietud, en aquesta fosca nit obro la capsa dels records que de petita em va regalar la meva mare. És una capsa plena d'emocions i de sentiments. En obrir-la, la primera cosa que veig és una foto del noi del qual em vaig enamorar als meus anys d'adolescència, quan ni tan sols sabia què era l'amor.

Encara recordo quan els nostres ulls coincidiren per primer cop, quan em vaig sentir forta i lliure. Era la persona que convertia els meus dies grisos de pluja en dies de primavera curulls de flors i d'aromes agradables.

Els meus ulls es desfeien de melangia si no el veien, com el mirall que no reflecteix perquè mira l'enfosquida solitud. El seu dolç i acollidor somriure era el somni que anhelava el meu llit. No sabia com dir-li que sense ell viure em portava a l'agonia.

Jo era una flor trepitjada per milers d'animals que lluitaven per estar vius. Vaig créixer en un entorn on es traficava amb els records. Era una noia molt tímida, que passava nits senceres pensant en ell. Les llàgrimes expressaven el meu dolor, però eren perles sense valor.

Rondava pel meu cap confessar-li que l'estimava. Intentava ser més valenta cada dia, sentint que ell ho era tot per a mi. L'estimava, però no sabia com expressar-me. El tenia i no sabia com agrair-ho. Eren sentiments que no es podien explicar. Ignorava la resta del món si ell estava al meu costat. Mantenia l'esperança de no perdre'l mai.

Sabia que no dir-li el que sentia m'estava matant, que el cor se m'estava trencant. Vivía un encanteri sense fi que em feia emmudir per dins. Però tenia por que em pogués dir que no, que em deixés en l'oblit, que fes com si no existís.

Les meves imaginacions eren imparables, però un dia anònim, perdut a la memòria, va canviar la meva vida. Era un dia qualsevol, sense cap relleu ni res especial. Mai no hauria pensat que amb el temps aquell dia tindria tant valor i importància a la meva vida. Era el dia en què ell em va presentar la noia que de debò li agradava, la noia que el deixava sense paraules, la noia que li havia fet descobrir què era l'amor. Tants anys pensant que aquella noia podia ser jo, i va resultar que a mi només em veia com a una amiga entranysable. La presència d'aquella noia davant meu va ser com un verí que va embrutar l'aigua neta.

Aquell instant va quedar aparcat en un racó de la meva memòria i va fer néixer un munt de preguntes: on era aquell príncep blau que els contes de fades m'havien promès? La resposta la vaig trobar la mateixa nit, plorant amb llàgrimes sense valor. Aquelles històries només eren creences infantils amb repercussions futures, contes inventats per fer adormir la consciència de les nenes. Em vaig convèncer a mi mateixa de no creure mai més en l'amor. Només creuria ja en el desconsol, en el sentiment de solitud, en el patiment.

De cop, la meva mare obre la porta de la meva habitació. Al mateix instant tanco la capsa dels records. És hora de tornar a la realitat. I llavors ho veig tot clar: decideixo no sacrificar la meva vida per uns contes de fades i prínceps blaus inculcats des de la infantesa, vull viure la meva vida prenent les meves pròpies decisions. Ningú no pot decidir per mi. Les eleccions de la meva vida han de ser pròpies.

En explicar-li el meu punt de vista, la meva mare es queda sorpresa en un primer moment i després endevino una espurna d'alegria en la seva mirada. Em quedo bocabadada quan m'explica que ella també va passar per la mateixa situació. Però ella no va tenir el valor de decidir per si mateixa; en canvi, jo sí.

Aquest cop la mare em mira amb uns ulls alegres i una mirada exultant que em fa somriure immediatament. Li torno la mirada llagrimosa però alegre al mateix temps. Ella em fa un petó al front i amb les seves mans tremoloses m'agafa el dit petit de la mà dreta, i fa que tots els fragments del meu cos agafin un camí pausat i confiat.

El viatge del Follet Oriol pels 6 continents

Hi havia una vegada el Follet Oriol que estava amb els seus amics i amigues jugant al parc. Els amics comencen a parlar de viatjar per conèixer els 6 continents: Amèrica, l'Antàrtida, Oceania, Àsia, Àfrica i Europa. Preparen les maletes i abans de marxar es despedeixen dels familiars i amics.

Agafen una papallona de molts colors i marxen cap a Amèrica. El viatge és molt llarg i quan arriben a l'Argentina la papallona vol descansar, ja no pot més.

El Follet Oriol en arribar a l'Argentina es va trobar una bruixa que es deia Manà. Ella va fer un encanteri a un cavall, i el va convertir en escombra. La bruixa li va dir al Follet Oriol "puja!, puja! Que t'ensenyaré món " i els dos van anar volant fins a Santo Domingo. Allà van aprendre a ballar.

Després van tornar a agafar l'escombra i van anar a Mèxic on es van trobar un amic de la bruixa que es deia David Michel. Ell els va convidar a menjar fajitas picants, un menjar famós a Mèxic.

El Follet Oriol estava cansat i volia veure la platja així que va anar a veure el mar. Va veure un dofí que no deixava de saltar. Li va preguntar que si el podia portar a l'Antàrtida. El Follet Oriol es va pujar a sobre d'ell i van arribar al continent fred, l'Antàrtida. Aquell continent era de gel i hi vivien molts pingüins. El Follet es va trobar un amic seu, en Pasqual que el va convidar a casa seva , que era un iglú. De camí es van trobar un ós polar que no tenia amics. El Follet Oriol el va ajudar i el va convidar a casa del seu amic. Van prometre que ells serien els seus amics. El va portar a l'iglú dels amics. Allà va venir una foca que podia volar i que marxava aquella nit a Oceania. El Follet li va dir si podia anar amb ella. Van marxar a un nou continent. Quan va arribar a una de les illes va conèixer a una nena que es deia Laia que fugia de la lava d'un volcà que havia explotat. La Laia i el Follet fugint es van fer amics. De sobte es van trobar un peix màgic gegant, que cansat de la lava volia marxar a l'Àsia. Van pujar sobre el peix i van arribar a la Xina. Allà van visitar la muralla i una escola on va aprendre paraules com: NIHAOL, XIÈ XIÈ, ... i l'escriptura xinesa. La Laia es va quedar a l'escola a aprendre molt més, li agradava molt el xinès. El Follet Oriol

va agafar un avió i va marxar a l'Àfrica. Allà una noia Africana que es deia Sara li va ensenyar a tocar els bongos, de sobte un lleó els va atacar. Es van espantar molt, però va venir un tigre que els va ajudar i va espantar al lleó. La Sara va cuidar del tigre per sempre. Caminat el Follet es va trobar un forat amb cocodrils per on es va ficar, per allà es podia anar a Barcelona, una ciutat del continent Europeu.

Va anar a l'escola Pere Vila, una escola on hi havia nens que havien llegit les seves aventures i els volia conèixer. Els nens de l'escola li van preparar un dinar boníssim "pollastre a l'ast" i unes postres de llaminadures. El follet Oriol li pregunta als nens quina voleu que sigui la meva propera aventura? Els nens li fer una llista de títols. Però tots volien trobar una clau màgica que feia que els contes es fessin realitat. Van trobar la clau sota la taula de la directora, la van agafar i van obrir els llibres. Els contes van començar a fer-se realitat.

El Follet Oriol estava cansat del seu viatge pels 6 continents i va convidar als nens/nenes del Pere Vila al seu poblat, però primer calia que es fessin petits. Els nens de l'escola Pere Vila es van fer petits i van anar al món dels follets per que volen saber com vivien. En arribar els follets els van rebre amb una gran festa que durà tot el dia.

Estimada Néta

25 de Juliol

Estimada néta, ja fa un any que te'n vas anar, vas sortir del país deixant tot el que t'envoltava, vas marxar cap a un país millor, lliure de bombes i d'armes. Però jo m'he quedat aquí, asseguda a la meua cadira contemplant el paisatge: soldats, crits, tancs i gent infeliç. Me'n recordo que quan eres petita et posaves a plorar i deies:

-Quan sigui gran aconseguiré la pau al món! -i jo reia i exclamava:

-No ho dubto!

Encara em fio del que vas prometre, ets una nena somrient i plena de llum i encara que la gent s'hagi anat apagant, tu continues sent la nena feliç que mai es rendeix.

28 de Juliol

Estimada néta, avui quan mirava la televisió en Salah ha canviat de canal i ha posat "Els padrins màgics" la teva sèrie preferida, aleshores en Salah m'ha mirat amb cara d'afirmació que l'havia posat per tu

Te'n recordes d'ell? Era el teu millor amic, el nen del forn de pa, poruc i simpàtic, que estava enamorat de tu.

Em ve a visitar cada dimecres perquè no estigui sola, i porta un Baklava boníssim! A totes hores em pregunta per tu, ja que desgraciadament ell no ha pogut fugir com la resta de nens, però ell diu que ha de mantenir l'olor dolça del forn de pa.

2 d'Agost

Estimada néta, tots som iguals, o tots som diferents?

I per aquesta peculiar pregunta comencen els problemes, per diferències:

Pobres o rics, negres o blancs, alt o baix... Doncs ja m'he cansat de les diferències, tots ens mereixem el millor TOTS, tots som dignes de viure la vida que volem sense que ens tallin les ales. Per això he agafat les meves coses i m'he emportat en Salah amb mi. Viatjaré fins a un món sense diferències, m'és igual si trigo dies, mesos o anys, vull viure en llibertat!

5 d'Agost

Estimada néta, ja portàvem hores caminant quan de sobte he escoltat la cançó de bressol que et cantava de petita i m'he girat ràpidament, he vist dues nenes exactament iguals amb un nen petit amb braços. M'he presentat i els hi he ofert menjar, m'han dit que vénen de Damasc i viatgen per trobar-se amb sa mare, que les espera a Alemanya.

Em recorden a tu: amb els seus ulls grans i verds.

11 d'Agost

Estimada néta, avui he aconseguit, ja que portàvem dies intentant entrar, 6 hores llargues fins Alemanya, les he passat jugant amb les bessones: Amira i Mariam, i en Salah. Quan hem baixat he vist una silueta familiar a l'horitzó amb trenes curtes i negres, de sobte he començat a córrer i he cridat ben alt:

-Yara! – de sobte la nena de trenes curtes s'ha girat i t'he vist a tu, la meua estimada néta! I ens hem abraçat eternament.

El blau que ens separa

Iorgos Kana. Illa de Lesbos. 11.34 h

No puc més... Fa temps que van fer fora de la feina el meu pare, ja que, des de l'arribada massiva de refugiats sirians, la situació de l'illa ha empitjorat molt perquè els turistes ja no ens volen venir a visitar. Teníem el mínim per viure, i ara ja no tenim ni això. Vaig dir als meus pares que deixaria els estudis i em buscaria una feina per ajudar a casa, però ells em van suplicar que no ho fes, perquè tenir certs coneixements em pot facilitar més endavant trobar una bona feina. Tot i que això no és cert. Conec moltes persones que tenen carreres universitàries i no han aconseguit feina.

De totes maneres, he decidit que quan sigui major d'edat, me n'aniré a Alemanya a buscar-me la vida i així poder col·laborar a fer front a les despeses familiars. No sé com s'ho prendran els meus pares, però no tenim alternativa.

Naima Habi. Mar Mediterrani. 11.34 h

No puc més... Fa més de cinc dies que estem vagant pel mar i no veiem res més que aigua. Estic començant a pensar que moriré sense veure terra. L'esperança ja no perdura en mi. I l'ambient que es respira aquí és tan podrit com aquesta porqueria de vaixell (si és que es pot dir així). Som a bord unes 200 persones, totes encongides, també pel fred vent de l'hivern. Fa dos dies que les reserves de menjar se m'han esgotat, el viatge està resultant més llarg del que la meva mare havia previst al preparar-me les provisions. No puc parar de pensar que vaig fer mal fet de deixar els meus, però van insistir molt que fos jo qui aprofités l'oportunitat d'embarcar-se. Tot i que van vendre tots els objectes de valor (sobretot les joies de la meva mare), no van aconseguir més diners que els equivalents a una plaça en aquesta llauna de sardines.

La desesperació a la pastera és tan gran que ahir un home de mitjana edat va patir un atac d'ansietat i es va llançar al mar. Sóc incapaç de treure'm del cap la imatge del pobre home sent engolit per les onades. Si la situació no millora, potser faré el mateix...

Iorgos Kana. Illa de Lesbos. 11.48 h

Avui és un bon dia (meteorològicament parlant) per sortir a pescar. El meu pare i jo marxem de casa un cop canviats i ens dirigim cap al port. Allà, pugem a la barca i, junts, ens dirigim cap a l'horitzó.

Naima Habi. Mar Mediterrani. 11.48 h

La situació no ha millorat, i no tan sols això, sinó que encara s'ha agreujat. Ha començat a entrar aigua al vaixell i temem que comencin a tirar gent al mar. Només espero veure terra i que no s'arribi a aquest extrem.

Iorgos Kana. Mar Mediterrani. 12.32 h

Han passat gairebé tres quarts d'hora i no hem pescat res. Encara que estiguem a l'hivern, el sol pica, i molt. El meu pare està intranquil, perquè si no capturem cap peix, no dinarem. Cansat, alço la mirada i descobreixo alguna cosa que no aconsegueixo distingir i crido el meu pare per mostrar-li.

Naima Habi. Mar Mediterrani. 12.32 h

Doncs sí que s'han complert les pitjors prediccions. El capità (per dir-ho d'alguna manera) ha perdut els nervis i amb empentes ha començat a llançar gent per la borda. Per sort, sóc a l'altre extrem de la pastera, tot i així, m'és difícil mantenir-me dins. De sobte, un home forçut m'empeny, no puc dir que hagi estat accidentalment. L'aigua em colpeja com una bufetada i intento flotar, però l'aigua freda em paralitza els músculs. Noto que l'últim alè de vida se me'n va...

Iorgos Kana. Mar Mediterrani. 12.33 h

Allò que havia descobert resulta ser una pastera. Com que veiem que s'està enfonsant, sense pensar-ho dues vegades, posem rumb cap allà, mentre el pare avisa per ràdio. Quan estem a punt d'arribar, veig que el mar s'empassa el cos d'una persona. Trec forces d'on puc i em llenço al mar per intentar rescatar-la. Aconsegueixo pujar-la a la barca, és una noia tan pàl·lida i gèlida que em fa pensar que hem arribat massa tard. Però de cop, obre els ulls, que són d'un blau com el d'aquest mar que ens dóna i ens treu la vida. El temps sembla aturar-se...

Naima Habi. Mar Mediterrani. 12.33 h

Moriré, us estimo, pares. De sobte, sento que el meu cos s'enlaira. Sóc al cel? obro els ulls i veig el rostre d'un noi preocupat. Un àngel? Els seus ulls són d'un blau com el d'aquest mar que ens dóna i ens treu la vida. El temps sembla aturar-se...

El pas del temps

Tic-tac, tic-tac
el rellotge va passant.

El passat està oblidat,
perquè l'enyorança
perd l'esperança.

Tic-tac, tic-tac
el rellotge va passant.

En canvi el futur, sempre se'n surt
perquè hi ha esperança i confiança
però és un misteri, com un encanteri.

Tic-tac, tic-tac
el rellotge va passant.

El present és el millor,
cuida'l com un tresor.
Viu el present amb alegria
I així la teva vida serà més divertida!

Tic-tac, tic-tac
el rellotge va passant.

Quan somio amb l'espai

Quan somio amb l'espai,
veig la lluna bonica
com una canica,
feta de llum de mirall.

Quan somio amb l'espai,
veig milers de meteorits
escapant-se d'entre els dits
d'un cel negre de cristall.

Quan somio amb l'espai,
veig petites estrelles
que fabriquen centelles
en foc, llum i metall.

Quan somio amb l'espai,
veig uns extraterrestres
mirant-nos per les finestres
d'una nau amb forma d'all.

Quan somio amb l'espai,
quan somio amb l'espai,
quan somio amb l'espai,
que xulo! que guai!

Portes

Amb els teus cabells voleiant al vent,
ulls cluc i ment absent,
sense més companyia
que els teus pensaments.
Asseguda plàcidament observes,
el que mai podrà ser pàtria teva
un gran camp s'estén als teus peus,
vestit de roselles vermelles
i aquell harmoniós vent,
la teva veu queda afogada davant seu.

De sobte, sents una fiblada de dolor,
el teu camp de visió es tenyeix de negre,
notes un cop sec al cap,
veus que s'ofeguen en un mar de crits,
emprens un viatge fins a l'infinit.

Sures per l'aire,
puges muntanyes i baixes valls,
vestint un vel cristal·lí com l'aigua,
vas fins a l'infinit i més enllà.

Et despertes,
no obres els ulls,
et concentres,
no agafa qui no cull.
I, a la fi, va desapareixent
aquest dolor tan intermitent.

Et resisteixes,
culls, agafes i trenques
i sense haver-hi estat mai,
saps perfectament a on pertany aquest
vermell lluent.

Els sentiments són portes,
portes que no s'obren amb la mà,

portes que confons,
portes que no saps si són veritat.

T'aixeques i tens al davant
un passadís llarg
i amb portes a cada costat.
Tan sols són pintades amb colors.
Saps perfectament que són.

Segueixes caminant.
mentre que a altres els preocupa
el futur, el passat...,
tu només penses en el present cascadiu.

Els sentiments són portes,
portes que no s'obren amb la mà,
portes que confons,
portes que no saps si són veritat.

De sobte et pares, no saps perquè,
Distingeixes una porta que no té porta,
Diferent a totes les altres,
Tan sols tapen l'interior
unes cortines de seda negra,
brodada amb filets d'or.
Mort agre.

Els sentiments són portes,
portes que no s'obren amb la mà,
portes que confons,
portes que no saps si són veritat.

Que és allò que cal veure?
Que és allò que cal estimar?
Que és allò que cal comprendre?
Que és allò que no és veritat?

I hi entres.

L'illa dels Maians

La meua ciutat està banyada pel mar.
Els seus sons, olors i paisatges
la fan entranyable i els sentits et fan calmar,
com un quadre ple d'imatges.

Els fills d'un barri mariner,
embriagats per la bruma.
Tothom viu més al carrer,
mirant les ones plenes d'escuma.

Enredats a les xarxes dels pescadors,
la seva essència de temps enrere,
família i amics conciliadors,
a fora de les cases fent la xerrera.

La meua estimació és gran com el seu mar,
com m'envolta aquest sol,
no puc dir com es fa estimar,
que quan me'n vaig no hi ha consol.

Esclava de la imatge

Sobre mi un cel enfosquit	Sense rumb i sense casa,
Ple de pors i d'incerteses,	Sense foc a la foguera.
Simplement deixo anar un crit	
On hi ha escrites mil bestieses.	Dels meus ulls l'aigua salada,
	Del meu nas els meus sanglots,
L'aigua grisa d'un estany	Dels silencis sóc gelada
Que el meu reflex ha perdut.	I el meu cor partit en dos.
Només veig un esborrany	
D'un passat que el temps s'ha endut.	Sóc pels mots condicionada
	Que em diuen com actuar;
Dels meus ulls l'aigua salada,	Els miralls m'han assetjada
Del meu nas els meus sanglots,	Criticant sense parar.
Dels silencis sóc gelada	
I el meu cor partit en dos.	Sola i sense sortida
	Veig com em vaig consumint.
Sóc titella de teatre,	Mereix viure així la vida?
Uns fils el cos em controlen	Si me la passo patint?
Que intento sola combatre	
Però sempre m'engarjolen.	Dels meus ulls l'aigua salada,
	Del meu nas els meus sanglots,
Ja no puc brandar l'espasa	Dels silencis sóc gelada
Ni el temps podrà tornar enrere;	I el meu cor partit en dos.

Miratge

Les rodes tangents sorgeixen de camins rocallosos
representant banderes industrials i enganyoses
que diuen voler una harmoniosa pau tan imaginativa.
Mentre els hipòcrites s'amaguen en els seus bigotis,
els ocells canten la veritat, el dolor que ningú no vol escoltar.
I el miratge de pau es converteix llavors
en un monstre devorador d'ocells lliures i piuladors.
La pau es converteix en un desig per als més febles...
I mentre el sol s'amaga entre arbres geomètrics
i la lluna corbada apareix punxeguda i angulosa
ballant sobre un cel estrellat de bombetes blanques,
tot és una gran il·lusió creada per una cortina de vapor.

Poema d'emocions

Plorar si marxés,
abraçades quan arribes.
Tristesa si em renyes,
felicitat quan em perdones.
Pena si tinc problemes,
alegria quan m'ajudes.
Ràbia si em dius mentides,
calma quan som junts.
Abraçades, felicitat,
alegria i calma
emocions que sempre vull.

Tirant endavant

Molts ocells,
que fugen del bosc en flames.

Un peix,
que fuig de la gavina que té gana.
I quatre milions d'humans
que fugen d'una guerra inhumana.

Vénen amb barques,
plenes de famílies,
carregades de por,
carregades de tristor,
Ploren de desesperança,
ploren d'enyorança.

Una dona embarassada
està estressada pel nadó,
per si cau de la pastera
i guanya la foscor.

Tots ells vénen fugint i resistint,
busquen un nou destí
i no volen tancar els ulls...

També tenen gana, i set,
i ja no tenen gaires drets.

Quan van venir cap a Europa,
tenien un gran desig.

Però tot seguit
la seva vida es va fer fosca
com la nit.

En raó cal tenir molta por,
però també valentia i alegria,
i cal dir que amb tot plegat
els governants estan fent una bogeria.

En arribar a Europa
ningú els ha acollit,
després de tant de temps
caminant per un cel adolorit.

Un noi escanyolit
abatut per la por,
va demanar a la seva mare
poder dormir en un llit.

Una germana
que té molta gana
li va demanar un tros de pa,
però el seu germà
no la va poder ajudar.

Una mare angoixada
per la vida de la seva filla,
atreta per les ganes de jugar
ella sempre s'ha d'amagar.

Tot allò que un fill diu a una mare
no ho pot entendre el governant.

Tot es tan humiliant!

Quina és aquesta vida
en què cada dia cal planejar una fugida?

Encara que no surtis al diari
sigues solidari,
que ells t'ho agrairan,
que t'ho dic jo,
que a Europa hi cabran.

Fotografies

Capto instants de cada dia,
trivials,
de tardes de masia,
de camps i turons
lluny d'aquí.

Plasmo somriures felços,
de la gent a qui estimo,
en els seus rostres veig
expressions de tendresa
i les tinc retingudes
en un racó de la meva memòria.

Però si aquesta em fallés,
el tacte ferm de la càmera
entre les meves mans,
m'assegura que res s'oblida.

Atrapant imatges sense descans,
una imatge val més que mil paraules
i perquè parlar,
si un silenci i una imatge
puc escoltar.

La fotografia,
una manera diferent
de veure el món.

El nostre demà

S'admira un cel ple d'estels
A una lluna que t'omple d'anhels
Estigui plena, creixent o minvant
Potser ha estat testimoni d'un bell instant.
Mirem un mar amb horitzó llunyà
Gaudim d'una aigua blau turquesa
I d'onades que es trenquen amb força o feblesa
I de l'escuma blanca que arriba a l'arena.
Caminem entre boscos verds i frondosos;
Que ens conviden a endinsar-nos
Descobrim arbres, plantes i flors
Ens arriben reflexes de llum, ombres i olors.
Qui ha dit que la natura no ens parla?
És un camí de vida, sensacions i bellesa.
Tot un tresor pur a les nostres mans,
Doncs ara està callada, és que se sent malmesa?
Si estem vius ens aferrem a la Terra,
Quan morim volem el millor pels que queden.
Si els humans tenim el do del raonament,
Hauríem de ser ecològics naturalment.

Agraïm la participació dels centres educatius del districte de Ciutat Vella

Escola Àngel Baixeras
Escola Alexandre Galí
Escola Castella
Escola Cervantes
Escola Collaso i Gil
Escola Labouré
Escola La Salle Comtal
Escola Mediterrània
Escola Milà i Fontanals
Escola Parc de la Ciutadella
Escola Pere Vila
Escola Pia Sant Antoni
Escola Rubén Darío
Escola Sagrada Família
Escola Sant Felip Neri
Escola Sant Joan Baptista
Escola Vedruna-Àngels
Institut Milà i Fontanals
Institut Miquel Tarradell
Institut Pau Claris
Institut Verdaguer
Escola Cintra
ETP Xavier